

HÍRNÖK

A csallóközesütörtökiek lapja

IV. évfolyam 4. szám

2008. december

Áprily Lajos

Karácsony-est

*Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem hogy lett szegény?*

*Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.*

*Mi győzött érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?*

*Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?*

*Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.*

*Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.*

*Áldott, békés karácsonyi ünnepeket,
sikerekben gazdag és boldog új évet
kíván mindenkinek
a községi hivatal és a helyi önkormányzat!*

Fontos az összefogás és a megértés

A keresztény világgal együtt készül falunk lakossága az év legszebb ünnepére, amely modern és rohanó világunkban is meg tudott maradni a szeretet, a családi hagyomány-örzés, a megbocsátás és a megértés ünnepének. Biztos vagyok benne, hogy nem vagyok egyedül, aki a sok hétköznapi tennivaló mellett már napok óta a karácsonyra gondol, tervezgeti az ünnepi napok menetrendjét, mikor kit látogat meg, esetleg mivel lepi meg szeretteit. Polgármesterként hivatalból is tudom, hogy ez így van, hiszen polgári társulásaink, civil szervezeteink vezetői adták egymásnak a kilincset a községi hivatalban, hogy egyeztessenek, ki, mikor, miként járul hozzá az ünnephez. Bevallom, olykor meghatódok, látva, hogy a karácsony mennyire ki tudja nyitni a szívet, hogy milyen sokan is vannak községünkben az olyan emberek, akik a szent ünnep alkalmával a családjukon kívül másokra is gondolva tervezik jótékonyági akcióikat. Ezúton is köszönöm fáradásait az önmagam, a képviselőtestület és a polgármesteri hivatal nevében is.

Azt is tudom, persze, hogy sokan az év hátralévő napjaiban még keményen dolgoznak, hiszen a búcsúzó esztendő utolsó napjai is fontosak ahhoz, hogy akár a család, akár egy vállalkozás, vagy éppen a község gazdasági mutatói megnyugtatóan alakuljanak – talán éppen a felhőtlen ünneplés lehetősége okán. Bármennyire is ünnepváró a hangulat, az önkormányzati képviselőtestület is a gazdálkodás kérdéseit vitatta meg legutóbbi, december elején tartott ülésén. Minthogy a község költségvetése közérdekű kérdés, kötelességemnek tartom, hogy lapunkon keresztül előzetes tájékoztatást nyújtsak polgárainknak arról, miként módosítottuk azt a költségvetési tervet, amelyet ugyancsak lapunkban olvashattak, annak márciusi kiadványában.

Mindjárt az elején leszögezem, hogy örömmel teszek eleget ezen kötelességemnek, már csak azért is, mert pozitív eredményekről számolhatok be. Elemzéseink szerint az év végéig a bevételi tervet 3 millió koronával sikerült túllépnünk, így a bevételek összesen 35 millió koronát tesznek ki, ennek köszönhetően 1,5 millió koronával növelhettük a kiadások mértékét is, amely összesen 33,5 millió korona lesz, mérlegünk tehát 1,5 millió koronás

pozitívumot mutat ki. Ami a kiadásokat illeti a beruházások 11,3 millió koronába kerültek, ez többek között a buszmegálló, utak és járdák építését takarják. Az általános önkormányzati kiadások végösszege várhatóan 11,8 millió korona lesz, ami a községi hivatal, a kultúrház, a temető, a sportpálya, a könyvtár és egyéb intézmények fenntartási-működtetési költségeit, a civil szervezeteknek nyújtott támogatást foglalja magába. Ebben az összegben szerepel egy közel két millió koronás tétel is, mely az ingatlanaink karbantartási munkálatain kívül a községi hivatal részleges felújítását, számítástechnikai hálózat kiépítését, a szerver megvásárlását, a község háza előtti park kialakítását tartalmazza.

Önálló kiadási tétel az oktatásügy, amely összességében 10,4 millió koronát emésztett fel. Sok ez, vagy kevés? A válasz nem egyszerű, mert a pedagógusok és a szülők igényei szempontjából kevés, a község gazdálkodása szempontjából viszont nagyon sok. Nézzük a számokat: az óvoda és étkezdéje 2,1 millió koronát igényel, a szlovák tannyelvű iskola kiadásai meghaladják az 1,8 milliót, a magyar tannyelvű iskola fenntartási költségei 5,9 milliót tesznek ki, a közös étkezdéje pedig további 0,6 milliót. Az államtól mindemellett 5,06 millió koronát kapunk a magyar, 1,5 milliót pedig a szlovák iskolára. Egy percig sem vitatom, hogy igazuk van azoknak a szülőknek, akik sokallják a hozzájárulást, vagy a pedagógusoknak, hogy további helyiségeket, szaktantermeket akarnak, netán új munkaeörket. Csakhogy: a község

bevételeiből ezen intézmények fenntartásához 4 millió koronával járulunk hozzá, ez pedig a legnagyobb összeg, amit az önkormányzati testület egy területre fordít, ami természetesen hiányzik más egyéb fejlesztések megvalósításához.

Félreértés ne essék: nem panaszkodni akartam, sőt! A gazdálkodás sikerességének, pozitív mérlegünknek a „titkát“ keresve azt szoktam mondani: az összefogás és a megértés eredménye. S ez érvényes a képviselőtestületre, amely tudatosítja, hogy nem tehetünk népszerű lépéseket úgy, hogy közben eladósítjuk falunkat, a jövő nemzedékét, de érvényes az önkormányzat és a vállalkozói szféra, vagy a polgármesteri hivatal és a lakosság viszonylatában is, hiszen alig vannak befizetési elmaradások, s ha vannak, megegyezéses alapon tudjuk azokat kezelni, miközben fejlesztéseink a lakosság lehető legszelesebb rétegeit célozzák meg, beleértve a jövő nemzedékére fordított, azaz oktatási intézményink fenntartását szolgáló befektetéseinket is. De a jövőre nézve is mondom: fontos ez az összefogás és megértés, mert csak ez vezet a falu fejlődéséhez, az itt élő és vállalkozó, dolgozó emberek elégedettségéhez.

Ám ha jól belegondolok: a karácsony is csak akkor telhet a szeretet kiteljesedésének jegyében, ha a családok is az összefogás és megértés szándékával ülnek körül az ünnepi asztalt.

Óry Péter
polgármester

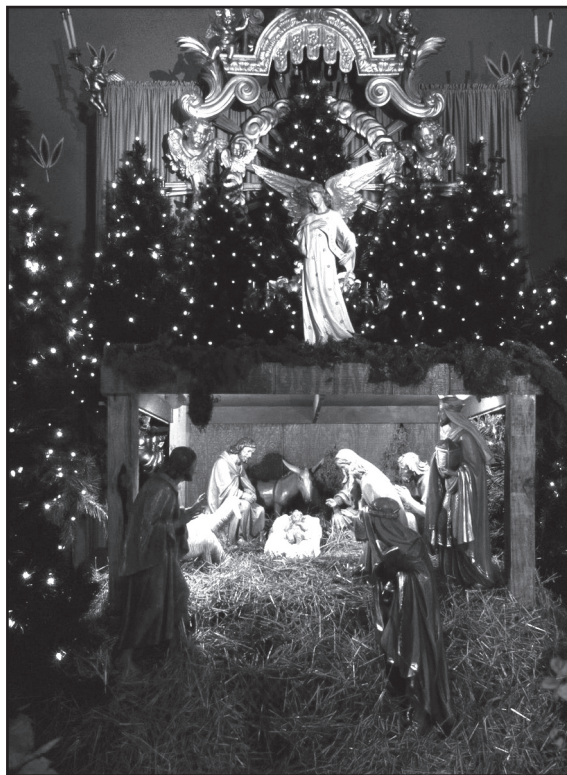
Az éj csendjében Istenre figyelünk. Karácsony éjszaka, a remények és várakozások éjszakája: érezzük, hogy teljesen más, mint a többi. A sötétségnek most különös jelentősége van. Az éj jelképezi most az ember helyzetét Isten nélkül. De a karácsony éjszaka egy üzenetet hordoz: közénk született a Megváltó! Az ember és az emberiség immár világosságban, új reménynek élhet.

Szent karácsony ünnepének lényegére leginkább a hangulatos karácsonyi énekek figyelmeztetnek bennünket. Azt hirdetik az emberiségnek, hogy a végtelen örök Isten leszállt a földre a legszebb éjjel, eljött közénk az ég királya, hogy szívünket égi szívére szorítsa. A hatalmas Isten kis gyermekként jött közénk. Övéihez jött, de övéi nem fogadták be.

Ugyanez történik évente a világon. Míg a kereszténység egy

része örömmel várja és zárja szívébe a betlehemi Jézust, a közömbösek és hitetlenek nagy seregének ajtaja zárva marad előtte. Hány jéghideg emberi szív és család nem fogadja be a betlehemi gyermeket, a közénk érkező Istent!

Egy osztrák hegyi falu temetőjében van egy érdekes sírkő, amelyre egy piciny gyermek alakja van rávésve. Egész teste pólyába van takarva, csak a feje látható. Alatta egy bevésített dátum: 1775. december 23. A falu népe ismeri ennek a sírkőnek a történetét. Azon a decemberi éjszakán egy Anzengruber nevű gazda kapuján dörömböltek, valaki verte az ajtót. A kutya ugatására a gazda felkelt és az ablakhoz lépett. Két alakot látott az éjszakában. Egy asszony karjában egy bepólyázott csomag, másik kezével verte a kaput. Anzengruber gazda hallott már éjjeli kóborló emberekről. Amikor a két alak eltűnt a havas éjszakában, a gazda is visszafeküdt ágyába. Felesége azonban felébredt és megkérdezte:

A remények és várakozás éjszakája

- Mi történt?
 - Semmi, éjjeli csavargók mászkálnak.
 - És ha segítségre szorulnak?
 - Menjenek a pokolba – feleli a gazda.
 Másnap reggel a gazda egy behavazott csomagot talált kapuja előtt. Egy párnapos gyermek volt a bepólyázott csomagban – megfagyva, a dörömbölő emberek hagyták ott. Megfagyott a hideg téli éjszakában, szent karácsony előtti éjjelen. Az ünnepek alatt pár napig a kis koporsó a temető kápolnájában volt felravatalozva. Kíváncsi emberek jöttek-mentek egymás után. Valaki fenyőgallyal díszítette a piciny koporsót és gyertyát gyújtott. Aztán elterjedt a faluban a szomorú hír: nálunk megfagyott a kis Jézus ...

Táruljon ki lakásunk kapuja, nyissuk meg szívünk ajtaját a betlehemi gyermek előtt! Milyen szomorú tragédia lenne, ha nálunk is meghalt volna a kis Jézus. Ha a nagy tülekedésben megfűlt és megfagyott volna. Megfagyott volna anyagias világunkban, a

mi elhidegült és érzéketlen szívünkben. Csak azért, mert kint hagytuk volna, nem engedték volna be az Istengermeket családi otthonunkba, mindennapi életünkbe.

Kétezer évvel ezelőtt a betlehemiek sem fogadták be a vándorló Máriát. Betlehem tele volt idegennel, jövevényekkel, pletykával és lármával. Ott nem volt helye az Istengermeknek. A szív és a család is lehet ilyen: befogad mindent, csak az Istent nem. Nyitott marad sok minden más felé, csak az Isten felé nem. De lehet olyan is, amely befogadja Jézust.

Mária elvonult a barlang csendjébe, ott ünneplő magány volt. Ott várta és hívta a Megváltót. Szent karácsony ünnepén hívjuk és várjuk mi is a lélek csendjében és a családi szentély mellette, boruljunk le jázsza előtt és

köszöntsük őt ...

Elsősorban azonban észre kell vennünk azt a gyermeket, aki övéihez jött, aki ott fekszik szívünk ajtaja előtt. Vegyük tehát észre ezt a gyermeket! Ne fagyjon meg szívünk közöm-

bössége miatt.

Az éj csendjében Istenre figyelünk. Talán azért, mert ez az éjszaka is egy új reményt adhat. Babits Mihály gondolataival térjünk vissza otthonainkba a reményekkel teli éjszakán:

Miért fekszel jászolban, ég királya?

Becsésnek láttad te e földi test koldusruháját, hogy fölvetted ezt? s nem vélted rossznak a zord élet? te, kiről zengjük, hogy „megszületett!”

*Szeress hát minket is, koldusokat!
 Lelkünkben gyűjts picit gyertyát sokat.
 Csengess éjünkön át, s csillantsd élénk törékeny játékunkat, a reményt.*

Az éj csendjében Istenre figyelünk. Új reményt adott a Kisdéd, új élettel ajándékozott meg.

Kiss Ferenc, önkormányzati képviselő, az építésügyi bizottság elnöke szerint

A nagy dolgokhoz időre van szükség

– A második választási ciklusát tölti önkormányzati képviselőként, először függetlenként az 1990-94-es időszakban szolgálta a falut. Miért döntött úgy, hogy bekapcsolódik a helyi közügyek formálásába?

– A rendszerváltást követő hetek, hónapok nagyon izgalmas időszak volt, az emberek óriási elvárásokkal tekintettek az új lehetőségek felé, általában azonban magánemberként vagy a család szempontjából fogalmazták meg igényeiket. A közügyek is ilyen megközelítésben érdekelték az embereket, vagyis közszereplést alig akart vállalni valaki, amiben talán benne volt a korábbi rendszer tapasztalata is, amikor a helyi politika szereplői gyakorlatilag csak bábjai voltak az uralkodó egyetlen párt felsőbb szinten megfogalmazott akaratának. Gyakorlatilag rábeszéltek arra, hogy induljak a választáson. Persze, ez így nagyon leegyszerűsített helyzetértékelés, mert azért gondolkodtunk barátaimmal azon, hogy az új körülmények között mindjárt az elején kellene egy olyan hullámhosszra állítani a faluközösséget, községünk fejlődési irá-

nyait, hogy le ne maradjunk, hiszen az egyértelmű volt, hogy egy más világ kezdődik. Ennek megfelelően rengeteg ötlet, javaslat fogalmazódott meg bennem is. Nem akarom szaporítani a szót, hiszen emlékezhet azokra az időkre mindenki, leszámítva a tizenéveseket meg a náluknál is fiatalabbakat: országosan úgy alakult a politika, hogy nem a demokratizálódás, az önkormányzatiság építése került az érdeklődés középpontjába, hanem a meglévő állam „szétfűrészelése“, azzal párhuzamosan meg minden egyéb ferdülések is jelentkeztek, nem hiszem, hogy egyedül voltam akkor a csalódottság érzésével. De ez a múlt, s én azzal nem igazán szeretek foglalkozni, inkább a napi teendőimön meg a holnapi lehetőségeken szeretem törni a fejem.

– Mégis kénytelen vagyok még egy kicsit a múltat firtatni, hiszen most újra képviselő, tehát változott valami, ami miatt a folytatás mellett döntött.

– Jó, de akkor megint nem a faluról fogok elsősorban beszélni, hanem a nagypolitikáról. Nem sokat, mert ez is olyan do-

log, amire mindenki emlékezhet: az első Dzurinda-kormány, amelyben a Magyar Koalíció Pártja is fontos szerepet töltött be, képletesen szólva befoltotta „Európa térképének fekete lyukát“ – ahogy a kilencvenes évek Szlovákiáját nevezte Madeline Albright akkori amerikai külügyminiszter asszony. Vagyis: olyan útra terelte a nagypolitika az országot, amelyen érdemes volt felidézni az egykori elképzeléseket, természetesen az eltelt időszak tapasztalatait is kihasználva. A közigazgatási reform és a fiskális decentralizáció következtében valós lehetőségek nyíltak a települések öngazgatásához. 2002-ben ennek alapján dolgoztuk ki az MKP helyi szervezetében azt az átfogó falufejlesztési programot, amiből aztán sok mindent átvett a Kollát Nellike vezette polgármesteri hivatal, de akkor mi még nem kerültünk be az önkormányzatba, 2006-tól aztán már együtt foghattunk hozzá elképzeléseink megvalósításába, és hát ma is azzal gyűrűközünk.

– Rég hallottam ezt a szép kifejezést, politikustól meg talán még nem is. Ugyanakkor arra utal, hogy nem minden alakul az elképzeléseik szerint. Mi a gond?

– Sok a gond, de mert Muntecuccoli már nagyon régen megmondta, hogy a háborúhoz mindössze három dologra kell, vagyis pénz, pénz és pénz, leegyszerűsíthetjük a választ mi is arra, hogy az elképzeléseinkhez is csak három dolog kell. Pontosabban: kellene! Persze, ez azért így túlzás, mert nem arról van szó, hogy semmit nem tudunk csinálni, de az kiderült, hogy az igazán nagy dolgok véghezvitelére nem elég az egy választási ciklus, a nagy dolgokhoz több időre van szükség. Talán nem árulok el titkot, ha elmondom, hogy a községi költségvetésnek hatalmas teher az óvoda és az iskolák fenntartása, éves szinten négy millió koronával támogatja az intézmények működését az önkormányzat, ami nyilván hiányzik az egyéb fejlesztéseknél. De nincs

mit tenni, sajnos, az állam – úgy tűnik – nem tudja, amit mi, hogy az oktatásra fordított pénz a legfontosabb beruházás a jövőbe, vagyis felvállaljuk ezt a terhet. S ha ennek tudatában veszem számba, hogy az elmúlt évben sikerült átadni a szociális bérlakásokat, a csatlakozó csatornahálózatot is megépítettük, tataroztuk a községi hivatalt és új számítógépes rendszerrel szereltük fel, ami igen jelentősen javítja majd a lakosságnak nyújtott szolgáltatások színvonalát és gyorsaságát, folytattuk a parkosítást, buszmegállókat, járdákat építettünk, az utakat aszfaltoltunk, az óvoda tetőszerkezetét és kerítését javítottuk, ablakokat cseréltünk az iskola épületén, azt kell mondanom, van eredménye a gyürkőzésnek – hogy a dicséret miatt ennél a kifejezésnél maradjak –, csak éppen túl sok minden marad el, amit pedig nagyon fontos lenne minél előbb megoldani.

– **Ha már Montecuccoliról megemlékeztünk, beszéljünk egy kicsit az aranyhalacsikáról is, amelyik, ugye, három kívánságot szokott teljesíteni. Melyik lenne, mondjuk, az első?**

– Az első? A három is kevés! De tényleg. Két pályázatot adtunk le európai uniós pénzből szeretnénk befejezni a csatornahálózatot, illetve az iskola tatarozását, és akkor már folytathatom is, mert az iskola tornatermét is tatarozni kellene, meg a kultúrházat. A csatornahálózatához meg azonnal hozzátehetném az ivóvízhálózat kiépítését, ami talán mindennél fontosabb lenne. Nem mindenki végezteti el Csallóközsütörtökben az ivóvíz kivizsgálását, én azonban meg tettem és tudom, hogy gyakorlatilag ivásra teljesen alkalmatlan víz van a kutakban, de még főzésre se biztos, hogy nyugodtan használható. Gyakorlatilag nem is környezetvédelmi, egyenesen egészségvédelmi feladat lenne mihamarabb kiépíteni a vízvezetékét. A falu fejlődése szempontjából, az emberek gazdasági-szociális biztonságának növelése érdekében vállalkozói park kialakítására lenne szükség. Sokunk régi szívfájdalma az egyházi tulajdonban lévő, úgynevezett öregiskola állapota is, azt is tatarozni kell, ráadásul – hogy stílu-

sosan fogalmazzak – azzal egy másik nagy bajunkat is orvosolni lehetne, hiszen terveink szerint ott tudnánk kialakítani helyet az orvosi rendelőknek. Szükség lenne olyan területre, ahol telkeket mérhetnénk ki a csallóközsütörtöki fiataloknak, hogy építhessenek, ne kelljen elhagyniuk szülőfalujukat. Soroljam még? Nem teszem, hiszen ez már két aranyhálnak is sok.

– **Az építésügyi bizottság elnökeként Ön felügyeli a falu területfejlesztési tervének módosítását, amely most van folyamatban. A terv jóváhagyása mennyiben segíthet felgyorsítani a fejlesztéseket?**

– A tervet a képviselők már elfogadták, most a kerületi hivatal véleményezi, s ha nem emel kifogást, gyakorlatilag készen van a dokumentum. A terv azonban, sajnos, nincs hatással az imént felsorolt feladatok teljesítésére. De jó, hogy felvetette ezt a kérdést. Polgáraink egy része ugyanis nem szentel kellő figyelmet a területfejlesztési tervnek, pedig ez nagyon komoly dokumentum, olyan szabályozások vannak benne, amelyeket egyszerűen mindenkinek be kell tartania, a demokrácia ugyanis nem arról szól, hogy azt csinálók, amit akarnak, a demokrácia lényege a törvényesség betartása. S akkor most megint a gondok sorolására kényszerülök, merthogy ezen a téren sem csak egy jelentkezett az elmúlt

években. A területfejlesztési terv több törvényre épülve szab meg bizonyos feltételeket például a házhelyek kialakítására, aminek az egyik alaptétele, hogy hat árnyal kisebb telek nem alakítható ki. Értem én, persze, hogy mindenki úgy akar segíteni magán, ahogy csak tud, de egyszerűen törvénytelen, ha telkét megbontva utat nyit, a kertjében pedig három-négy árnyal területet kínál eladásra házépítési célokra. És mindemellett elszaporodnak a fekete építmények, ami azért is érthetetlen, mert itt, helyben, a faluban intézhető el minden engedély. Ez annál is sajnálatosabb, mert az ilyen építkezések miatt kénytelenek vagyunk büntetést kiróni, ami nem jó dolog. Valamilyen furcsa oknál fogva sokan azt sem értik, hogy engedélyhez kötött a rekonstrukció is, de az úgynevezett kisépítmények is. Az viszont öröm számomra, hogy a területfejlesztési terv alapján továbbra is meg tudjuk őrizni falunk jellegét, tehát a szép, széles utcákat, tereket, parkjainkat, s nem kerülhet sor falunkban olyan embertelen és kegyetlen lakóparkok építésére, amelyekkel szinte lépten-nyomon találkozunk az ember, s nemcsak Pozsony irányába utazva. Azt hiszem, ebben a falu nagy többsége egyetért az önkormányzattal, s ez nagyon fontos, mert így szép örökséget hagyhatunk gyermekeinkre.

Ünnepváró szorgoskodás

A Csallóközcsütörtökiek Szent Jakab Társulása számára az őszi időszak immár hagyományosan a Szent Ünnep várásával telik, ami azonban nem azonos a semmittevéssel, ellenkezőleg: közösségformáló, alkotásra ösztönző szorgoskodást jelent.

Munkánk leglátványosabb eredményét mindenki láthatja, még az is, aki csak átutazóban jár Csütörtökben: újra „él” az adventi koszorú, amely elkészítésébe november 22-én több tucatnyian kapcsolódtak be, s ennél is többen voltak jelen november 29-ei ünnepélyes átadásán, amiért köszönet jár mindenkinek, aki bármilyen módon támogatta Társulásunk elképzeléseit. Külön is köszönjük Parák László plébános úrnak, hogy felszentelte a koszorút, a Daloskörnek pedig azt, hogy gyönyörű éneklésükkel emelték az ünnepség hangulatát.

Hagyományteremtő szándékkal szerveztünk november 15-én egy tanfolyamot, amelyen Valacsay Olga tanító néni vezetésével tizenöt felnőtt és tíz gyermek a karácsonyfadíszek készítésének fortélyait tanulták, megítélésünk nagyon sikeresen. Olyan szép és igaz emberi alkotások születtek, hogy úgy döntöttünk, velük díszítjük majd fel a templomi karácsonyfát. Talán nincs szebb és méltóbb hely és közeg, amelyben érdemes megmutatni az összefogás, a közös emberi munka gyümölcsét, mint a karácsonyi fényben úszó templom.

Ünnepváró szorgoskodásunk részeként készítettük elő – immár második alkalommal – a karácsonyi vásárt is, de mint tavaly, amikor is 20 ezer koronát tudtunk „kigazdálkodni” polgáraink adakozásának és szolidaritásának szép megnyilvánulásából, ebben az esztendőben is figyeltünk arra, hogy ezen a rendezvényen is domináljon az emberi alkotás és összefogás

gondolata: saját készítésű termékeket fogadtunk csak adományként, s nagy öröm számunkra, hogy polgártársaink megértették idén is őszinte szándékunkat. A bevétel most is – ahogy egyébként az adóalap két százalékát is, amellyel polgártársaink és vállalkozóink a mi társulásunkat tisztelték meg – a templomra, annak javítására, karbantartására akarjuk fordítani.

De nemcsak a karácsonyi vásár újraszervezésével ragaszkodunk hagyományainkhoz, az idén is felépítjük a templomkertben Betlehemünket, amely első alkalommal ugyancsak tavaly készült el. A mindenki által Stevóként ismert Darvas István lesz a segítségünkre, s már most szeretettel várunk mindenkit a megnyitóra, amelyre szándékaink szerint december 24-én kerül majd sor. Annál is inkább, mert az ünnepi hangulatot Rigó Mónika és iskolánk tanulói kultúrműsorral színesítik majd.

Nagy Tibor

... mert adni jó!

Kétszer adtak szervezeten, kétszer pedig soron kívül vért az idén a Vöröskereszt helyi szervezetének tagjai, Noszek Erik pedig átvehette a járási székhelyen a Jánsky-érem ezüst fokozatát – újságolja lapunknak Szalay Alica, a helyi szervezet elnöke. „Furcsa érzés volt a későnyári-koraőszi rendkívüli véradás, mert segíteni, adni mindig jó, csak a véradás esetében azt is tudatosítja az ember, hogy egy váratlanul rászoruló betegnek van szüksége segítségre, s ha az az ember éppen falubeli ismerős, az adakozás örömebe a sajnálat öröme vegyül”, – magyarázza az elnök asszony, merthogy két csütörtöki polgárnak volt szüksége éppen vérré, amikor megszólították a soron kívüli adakozásra a szervezetet.

A Vöröskereszt azonban ennél „teljesebb szervezeti életet is él”, tagjai a nyár folyamán két napot töltöttek Párkányban, a fürdőben gyűjtöttek erőt és szilárdították egészségü-

ket, októberben pedig megszervezték az immár hagyományos „véradóbált”, az idén mintegy százan szorakoztak a helyi kultúrházban a Horváth Imre vezette zenekar jóvoltából. Több más civil szervezettel együtt bekapcsolódtak a Falunap rendezvénysorozatába is, gyakorlatilag „szakmai” volt a segítségük, hiszen ők biztosították a tömeges rendezvények esetében „szokásosan kötelező” egészségügyi felügyeletet.

A szervezet vezetősége (az elnök asszonyon kívül Podobek Judit, Nagy Mária, Holocsy Erzsébet, Róza Máris, Lazík Károly, Noszek Tivadar és Nemezc Éva) a véradáson kívül az elmúlt napokban, hetekben már a közelgő ünnepekre készült, pontosabban arra, hogy – „mert adni jó” – ebben az évben is

megtudják ajándékozni a falu 10 idősebb emberét és négy egészségkárosultját, ami már régi és szép hagyománya a helyi Vöröskeresztnek. „Saloncukor, kávé, keksz, dzsúsz kerül az idén is az ajándéksomagokba, amelyet tagjaink hordanak szét, hogy a kézzelfogható ajándék mellett meleg szóval is kedveskedjenek polgártársainknak. A legtöbb esetben már szinte családtagként fogadják őket” – mondja Szalay Alica.

A szervezet, amelynek 50 tagja és mintegy 20-25 támogatója van, „megújulásra készül” az elnök asszony szerint, a téli időszakban összeül a vezetőség, kiértékeli a munkát és elbeszélgetnek a „hogyan tovább?”-ről, ám ez nem befolyásolja a jövő esztendő első nagy vöröskeresztes rendezvényét, a februári dőrejárást, mert annak előkészületei elkezdődtek már, s az egész falura szóló rendezvényre már most nagy szeretettel várják a község minden apraját és nagyját.

-enes-

Túl vagyunk már a 2008/2009-es cserkészév első negyedén. Örömmel mondhatom, hogy a heti öszszejeveteleinken szép számban jelenünk meg. Az állandó tizenöt cserkész programjáról az őrvezetők gondoskodnak.

... és visszük a betlehemi lángot!

Közösséget fejlesztő játékokkal, dalokkal és társas játékokkal színesítjük az összejevetelek hangulatát.

Szeptember 27-én kezdtük a cserkészévet egy fergeteges sportnappal. Sooky Márta és Kállai Barbara segítségével megterveztük a kiscserkész-toborzással egybekötött sportnapot a helyi gyerekeknek, mivel csapatunkban a 10 év alatti korosztályból hiány alakult ki. Így hát lázas plakát-rajzolás, meghívók írása, megbeszélések sora után elkészítettük az egész napos programot. A sportnapon az újdonsült cserkészjelöltek kívül a csenkei cserkészek is részt vettek. Délelőtt a méta játékban mérték össze erejüket a két cserkészcsapat tagjai. Nagyon kiegyenlített, ennél fogva izgalmas játék részesei voltunk. Délben hiába tűmte mindenki degeszre a bendőjét, a számháborúban sem sikerült legyőznünk a baráti cserkészcsapatot. Azóta eltelt három hónap, és örömeinkre a sportnapon résztvevő öt új gyerekből öt cserkészjelölt lett. Már ők is, akárcsak csapatunk többi tagja, kiveszik részüket a programok és műsorok szervezéséből. Az októberi hónap folyamán falunk parkjai körül állomásos rohampályán vettünk részt. Mindannyian igyekeztünk a legjobb formánkat nyújtani. A kétórás verseny végén kiértékeltek a győzteseket. Ők a községi hivatal ajándékait vihették haza. (Ezúton is szeretnénk köszönetet mondani minden szülőnek, akik segítettek a programok szervezésében.)

Az elmúlt hetekben lázasan készültünk a már hagyományos betlehemezésre. Betlehemi játékunkkal szeretnénk a karácsonyi ünnepvárásat még megihettebbé tenni községünkben. Idén is két csoporttal járjuk a betlehemi utunkat és visszük a betlehemi lángot a családokhoz. Csóka Zsuzsanna és Sooky Márta részt vesz azon missziós munkában a pozsonyi cserkészekkel, amely keretében a Felvidék magyarlakta településeire viszik el a béke és a szeretet lángját. Bízunk benne, hogy karácsonykor, Jézus születésének ünnepekor mindannyiunk szívét bejárja majd a láng fénye. A láng községünkbe december 22-én, az esti órákban érkezik. A cserkészek december 23-án 16 órától a betlehemi játék keretében osztják szét a családoknál.

Január folyamán készülünk a csákányi gyermekotthonba is. Egy játékos délutánt terveztünk eltölteni a gyerekekkel. Az előző évek tapasztalatai szerint a gyerekek nagyon nyitottak minden új játékra, amit mi tanítunk meg velük. Szívesen beszélgetnek, énekelnek és táncolnak csapatunk minden tagjával. Nagy öröm tölti el szívünket, ha boldog és elégedett gyerekcsoportokat láthatunk.

Elek Klára

Együtt várjuk az ünnepet

Életünk során sok olyan hagyományt ismerünk meg, amelyek a múltban gyökereznek, vagyis örököltük őket. Van azonban olyan hagyományok is, amelyeket mi magunk teremtettünk meg, s bizony ezek is fontosak számunkra. A Csemadok alapszervezetének, a helyi magyar iskolának és játszóházunknak is vannak már közös hagyományai. Igaz, rendezvényeinken mindig finomítunk valamit, de a cél nem változik: együtt lenni és közösen készülni a karácsonyi ünnepekre. Tudjuk ugyanis, hogy rajtunk, pedagógusokon is múlik mi rakódik el a ránk bízott gyermekek lelkében a karácsonnyal kapcsolatban: az örökös feszültség-e, avagy a béke és a szeretet átható hangulata.

Egész évben, de karácsony tájékán különösen figyelünk arra, hogy a gyerekek nyílt és tiszta szívűek legyenek, ilyenkor pedig arra is, hogy e nyitott szívekbe eljusson az üzenet: mennyire fontos a szeretet, az egymásra figyelés, na meg az, hogy az igaz szeretetet nem lehet ajándék formájában a fa alá rakni. Célunk, hogy összefogással értékes és hasznos időtöltést szervezzünk gyermekeinknek.

Karácsony ünnepe a várakozástól és készülődtől lesz még szebb.

A kicsik minden évben izgatottan várják a napot, amikor ellátogat iskolánk falai közé a Mikulás. Az idén december 5-én volt ez a nagy nap, amikor is a Mikulás meglátogatta az osztályokat és megajándékozta tanulóinkat – mert mind jók és ügyesek voltak.

Mint már említettem, közös hagyományainkba igyekeztünk új színeket vinni. Ilyen megfontolásból hirdettük meg iskolánk 10-15 éves tanulói, de minden csütörtöki fiatal számára a „Hogyan készültek nagyanyáink a karácsonyra” elnevezésű versenyt, amely során a fiatalok összegyűjtik azokat a szokásokat és hagyományokat, amelyek a csütörtöki nép körében élnek, összefoglalják azt egy fogalmazásba, kis dolgozatba. A versenybe jelentkezők a jatekvarjatszohaz@centrum.sk email-címre küldhetik be munkájukat, amelyeket december 20-áig várjuk. A munkákból – reményeink szerint – egy hagyományörző füzetet adunk majd ki.

Az ünnepváró hangulathoz immár szokásosan hozzájárult az iskolánkban működő Játékvár Játszóház is. December 13-én vártuk szeretettel a gyerekeket, akikre mézeskalács, fahéj, szegszeg és más meglepetések vártak. A délelőtti folyamán a gyerekek mézeskalács-díszítéssel és fenyőfadíszek alkotása volt a műsor, a legkisebb vendégeink pedig ajándékokat készíthettek szüleiknek, testvéreiknek.

Közben – talán nem árulok el valamilyen nagy titkot – egy másik munka is folyik iskolánk falai között: tanulóink osztályfőnökeik vezetésével karácsonyi műsort gyakorolnak, amelyekkel december 19-én akarjuk meglepni szüleiket. Többet erről tényleg nem szeretnék írni, legyen a műsor meglepetés, annyit mégis kénytelen vagyok leírni: lelket melengető hallani, ahogy az osztályokban felcsendülnek a karácsonyi énekek, a betlehemes játék dallamai.

Sill Zsuzsanna

Emberi melegséggel a szívek kitárásáért

Először 2006 őszén találkozott a falu néhány nyugdíjasa, összesen huszonöten, hogy megbeszéljék, miként tudnának segíteni egymásnak és Csallóközsütörtök közösségének. A találkozót az időközben megboldogult polgármester asszony, Kolláth Kornélia kezdeményezte és elképzelését siker koronázta. „November 15-én hivatalosan is megalakult polgári társulásként a Csallóközsütörtöki Nyugdíjasok Klubja, de aztán úgy döntöttünk, egyszerűbb lesz, ha csatlakozunk a járási nyugdíjas szervezethez, a Jednotához, hiszen sokat tudnak segíteni, szervezéssel is, de anyagi támogatással is. Ebben a formában dolgozunk ma is, éspedig 2007. március 27-e óta” – tájékoztat Posvancz Margit, a klub elnöke. „Kezdetől fogva az volt a szándékunk – mondja –, hogy az elhidegülő világban, amikor egyre inkább bezárkóznak az emberek, olyan munkát fejtünk ki, amely ez ellen hat. Emberi melegséggel, közvetlen kapcsolatokkal elérni, hogy újra kinyíljanak a szívek. Ma már negyvenkilencen vagyunk, sok szép közösségi élmény tulajdonosai.”

Posvancz Margit látható örömmel és megnyugvással számol be arról, hogy immár

negyvenkilenc tagja van a klubnak, merthogy „a polgármester asszony tragikus halála után elbizonytalanodtunk, nem tudtuk, hogyan tovább, élvezzük-e majd a falu új vezetéseinek a támogatását. Jól esett, hogy a tragikus esemény után a polgármestert helyettesítő Németh Róbert is a munka folytatására biztatott, s az új polgármestertől, Óry Pétertől is minden támogatást megkapunk”. És arra emlékszik, miként kapcsolódott be a szervezet a falunapi rendezvényekbe. „Felmerült az ötlet, hogy süssünk rétest. Egyesek mellette voltak, mások féltek, hogy nem lesz sikerünk, nem lesz érdeklődés termékünk iránt, de a polgármester csak biztatott, meg biztosította a helységet is a sütésre, az árusításra, végül mindannyian nagy örömmel és megnyugvással vettük tudomásul, hogy bizony, még mi is tudunk valamit nyújtani a falunak. És, bevallom, az sem

volt mellékes, hogy klubunk így egy kis anyagiakhoz is hozzájutott” – emlékezik mosolyogva a nyári történésekre az elnök asszony.

A klub tagjai egyébként hálásak az önkormányzatnak azért is, mert társulásukat tízezer koronával támogatva, amin eltölthettek egy kis időt a nagymenyéri fürdőben, Posvancz Mária pedig annak örül, hogy sikeresen építik kapcsolataikat a szomszédos csákányi nyugdíjas klubbal, ők már vendégül látták a csütörtökieket, farsangkor pedig ők látogatnak falunkban. De addig is: „kéthetente keddenként találkozzunk a község háza tanácstermében, minden nyugdíjast szívesen várunk, hogy közösen hallgathassunk zenét és egy kávé, tea mellett elbeszéljünk” – üzeni mindenkinek az elnök asszony, hogy „egyre több szív nyíljon ki az emberi melegségre”.

N.S.

Édes zeneszó

A Csallóközsütörtöki Daloskőről a Hírnök júniusi számában olvashattak már. Az azóta eltelt néhány hónapban sem tétlenkedett az énekkar, tagjai bizony nem unatkoztak, a sok fellépés mellett szorgalmasan készültek az egyes fellépésekre is.

A Falunapon például már az önkormányzat által adományozott új fellépő ruhában, vidám összeállítással szórakoztattuk a közönséget. Szeptemberben aztán Balatonedericsre látogattunk, már másodszor, ahol a szüreti ünnepség jó hangulatához járultunk hozzá dalainkkal – legalább is a helyiek értékelése szerint.

A legtermékenyebb és a legszóftabb mégis az októberi hónap volt, amit mi sem bizonyít jobban, minthogy három fellépésünk is volt, köztük versenyjellegű is. Konkrétan Nagymenyeren vettünk részt a Hagyományápolók című versenyen, ahol katonadalokkal szerepeltünk, sikeresen. Aztán újra itthon álltunk közönség elé, nyugdíjasainak próbáltunk örömet szerezni a számukra rendezett ünnepségen. A hónap végén egy fesztivál keretében volt szereplésünk, Dunaszerdahelyen mutatkoztunk be a

nyugdíjas előadók és szólisták seregszemléjén.

A későbbi napok, hetek már az ünnepvárás jegyében teltek (részt vettünk az adventi koszorú felszentelésén), illetve telnek, merthogy terveink szerint ízelítőt adunk egyre bővülő repertoárunkból a betlehemi ünnepségen, és részt veszünk az éjféle misén is, hogy meghittebbé tegyük a kereszténység tán legszebb ünnepét.

Örömmel számolok be arról, hogy újabb négy taggal bővült daloskörünk. Számkra ez egyfajta pozitív visszajelzés, hiszen arról tanúskodik, hogy szeretettel fogadják tevékenységünket a faluban, figyelemmel kísérik munkánkat, és dicsérik azt. Persze, tudjuk, más vélemények is vannak, azokat is meghallgatjuk, hiszen az építő bírálatból is lehet tanulni. Ugyanakkor Kodály Zoltánnal együtt

valljuk mi is, hogy „A zene célja nem az, hogy ítéletet mondjunk róla, hanem, hogy táplálkozzunk vele. A zene lelki táplálék és semmi mással nem pótolható. Aki nem él vele: lelki vérszegénységben él és hal. Teljes lelki élet zene nélkül nincs. Vannak a léleknek régiói, melyekbe csak a zene világít be.”.

Szeretném, ha a Csallóközsütörtöki Daloskör tagjai a 2009-es esztendőben is zenei lelki táplálékkal gazdagítanák a falu kulturális életét. Kívánom, hogy dalaink érintsék meg minden polgártársunk szívét és világítsa meg mindannyiunk lelkét!

Fodor Éva

Az időjárás okoz gondot a vadászoknak

A Vadászszövetség 10 tagból és 1 tagjelöltből álló Csallóközcserésszertőki Szervezete felkészült a télre, a sokéves tapasztalat alapján az idén is termeltek gabonát, mintegy 200 métermázsa kukorica és 20 mázsa búza áll rendelkezésükre, de rengeteg egyéb tápanyag is összegyűlt, hogy megfelelő módon és rendszeresen tudják táplálni a vadászterületükön az állományt.

Berger Jánost, a szervezet elnökét és társait tehát nem az aggasztja, miként tudnak eleget tenni egyik alapvető küldetésüknek, a vadállomány védelmének-táplálásának a téli hónapokban, sokkal inkább az a kérdés, milyen lesz a tél. „Az elmúlt évek fagy- és hó mentes telei miatt túlszorodott az állomány, rókából például 40-50 darab van, holott az optimális állapot 2-3 darab lenne, pedig tizenhetet lőttünk ki az idén. Őzből is negyven van, az is sok, de azokat nem akarjuk kilőni, viszont azt tapasztaltuk, hogy a két kilőtt őzbak agancsának a minősége romlott, amit szintén az időjárás okozott” – magyarázza az elnök, aki azt mondja, a kemény télen nagyon sok a munkájuk, az állatokat leginkább

a jóltápláltság védi, ahhoz pedig akár hetente kétszer, háromszor is etetni kell, mégis inkább azt vállalnák, mint a kiszámíthatatlan időjárási viszonyokat.

Olcso szójáték, de igaz: azért vadásznak is a vadászok. A már említett rókákon kívül novemberben 52 fácánt lőttek ki, hogy optimalizálják az állományt, decemberben a nyulak „kerülnek sorra”. December 6-án tartották az úgynevezett „nagyvadászatot”, amikor is vendégül látták azokat a vadászszervezeteket, amelyekhez a csütörtökiek is rendszeresen kapnak meghívót, amely egy kellemes hangulatú közös vacsorával ért véget, az ínyencség pedig az egybesült dämvad volt. A faluközösségre is gondol azonban a Berger János vezette „csapat”, hiszen december 20-án, az idei utolsó vadásznapot követően nyúlparikásra hívják a vadászok családtagjait, barátait és mindazokat,

akik természet- és állatvédő tevékenységükben az év során segítették munkájukat, de a legnagyobb akció a szilveszteri bál lesz, amelyre a kultúrházban kerül sor. Az ott felszolgáló finomságok egyelőre még a titok kategóriájába tartoznak, az azonban biztos, hogy tombola idén is igazi „vadászos” lesz, hiszen a szerencsések muflon, őzet, vaddisznót, fácánt, vadkacsát, nyulat is nyerhetnek.

-i-r

Dajori – Édesanya

Sípos László a helyi önkormányzat képviselőjeként immár tíz éve foglalkozik kiemelten a csallóközi romák gondjaival. Nincs hát semmi meglepő abban, hogy az ENSZ-küldöttség nyári látogatása során azok közé tartozott, aki tájékoztatást nyújtott az amerikai, a német, a francia, a kanadai és más nemzet képviselőiből álló szakértői csapatnak a helyi romaközösség életéről, örömeiről, gondjairól. És ezek után az sem meglepő, hogy ő volt a kezdeményezője a Csallóközcserésszertőki Roma Polgári Társulás megalakulásának, amely a gyönyörű és megható Dajori (magyarul:édesanya) nevet viseli.

„Háromszázötven tagja van a csütörtöki romaközösségnek és biztosan nem mondok semmi újat, ha azt állítom, megvannak a gondjaink. Sok helyen tárgyaltam ügyeinkről, nemzetközi szinten is, s arra a megállapításra jutottam – mint sok más romaközösség vezetői is –, hogy ha nem vesszük dolgainkat saját kezünkbe, nem lépünk fel kezdeményezően a problémáink

megoldása érdekében, a bajok csak szaporodni fognak” – indokolja Sípos László a társulás megalapításának gondolatát, amelynek – szinte természetes módon – immár az elnöke is. A vezetőségben az alelnökkel (Sípos János) elsősorban a szervezési és a szociális kérdéseket vállalták fel, merthogy az a munka alfája és omegája. De mert az ifjúságnevelésen belül elsősorban a sporttal és a kultúrával akarnak foglalkozni, annak a felügyeletével is két embert (Jozeniak András, Sípos Szilveszter) bíztak meg. Az adminisztrációs és könyvelési feladatokat Kuki Gyula és Németh Ferenc végzik majd. „Van már pénztárosunk (Sípos Rudolf) és két ellenőrünk (Kuki Elemér és Jozeniak Pál) is, csak munkájuk nem akad, mert, bizony, pénzünk az még nincs” – élcelődik az elnök, majd komolyra fordítva a szót elmondja: „Tárgyaltunk a polgármester úrral, megígérte, hogy a többi civil szervezethez hasonlóan mi is kapunk anyagi támogatást, első rendezvényeink közt szerepel a romabál, húsvétra szeretnénk megszervezni,

bízunk benne, hogy sikerül nyereségesen lebonyolítani, s akkor már bátrabban tervezhetjük a további aktivitásokat.” Merthogy a Dajori tervei között szerepel egy regionális romafesztivál megszervezése, a fiataloknak pedig tanfolyamot akarnak szervezni, hogy segíthessenek neki a pályaválasztásban, illetve szabad munkahelyekről is tájékoztathatják őket. Szorgalmazzák a Polgármesteri Kupa felújítását is, hogy bővíljenek a fiatalok sportolási lehetőségei.

„Közben kapcsolatokat kell kiépítenünk a polgármesteri hivatalon kívül a szociális minisztériummal és az Európai Szociális Alappal, merthogy távlatilag nagy terveink vannak: szociális lakásokat és roma ifjúsági klubot akarunk építeni a faluban az európai uniós alapok támogatásával” – tájékoztat Sípos László, amiből az is látható, valóban átgondolt lépés volt a Dajori megalapítása, meg az is, hogy jó kezekben van a fiatal, szeptemberben bejegyzett társulás.

-ri-dor

Sült malac – fél csapatnak

A címbe foglalt hír egészen pontosan arról szól, hogy a 2008-2009-es bajnoki évad őszi fordulójának lezárását egy kicsit ünnepi, egy kicsit baráti körben szeretne volna megbeszélni a játékosokkal, edzővel, csapatvezetőkkel a sportszervezet vezetősége, s hogy a találkozót még emlékezetesebb, látványosabb legyen, sült malacot is biztosítottak a résztvevőknek. A meghívottak is tudtak „az alapos előkészületekről”, a találkozóra ennek ellenére a csapatnak alig a fele jött el.

Ezzel a történettel jellemzi Veréb Károly, a sportszervezet elnöke a focicsapatban uralkodó hangulatot, a csapat váratlanul rossz szereplését pedig éppen ebből a „hangulatból” vezeti le. „Nem is tudom igazán meghatározni a választó vonalakat, hol a fiatalok és az idősebb játékosok között alakult ki csöndes viszály, hol meg a hazaiak és a vendégjátékosok, az úgynevezett légiósok nem találták meg az egymáshoz vezető utat, megint máskor a régebben itt játszó focisták és az újjak között nem akart működni a csapatszellel” – sorolja Veréb Károly, aki a játékosok közötti viszonyt magyarázza az egyébként megmagyarázhatatlan kilengéseket a csapat teljesítményében, amikor is „az egyik héten szinte örömjátékkal nyolc góllal küldtük haza az ellenfelet, hogy egy héttel később kapjunk egy ötöst, s örülhettünk annak, hogy még a szerencse is mellénk szegődött, de a csapatra nem lehetett ráismerni.”

Az elnök azonban örök optimista. Azt mondja, még a legnagyobb csapatnak is szüksége van olyan játékosra, akire minden körülmények között hallgatnak a társak, „megy vagy nem megy a játék, sajnos nekünk csak jó játékosaink vannak, de a vezéregyéniség szerepkörét egyik sem tudta, tudja betölteni. Ezért örülök annak, hogy végre visszajön csapatunkhoz ifjabb Kállay Tamás, s már tavasszal játékos-edzőként ő irányítja a csapatot”.

Merthogy – tudom meg Veréb Károlytól – az eddigi sikeredző, idősebb Kállay Tamás egészségi állapotára való tekintettel lemondott, mostantól szakmai tanácsadással segíti majd a csütörtöki labdarúgást, tehát a kölyök- és az ifjúsági csapatot is segíti majd, de az edzői munka fáradalmait már mások vállalják magukra.

A sportszervezet vezetésében sem volt azonban minden a legnagyobb rendben, mintha a felnőtt csapatot vírusként megfertőző széthúzás még ragályos is lett volna. A bajokat az elnök nem is próbálja véka alá rejteni. „Igen – mondja –, a vezetők közt is előfordult, hogy valaki addig lelkesen dolgozott, amíg a többség támogatta vagy nem szólt ellene, de amint felmerült valamilyen kifogás munkájával kapcsolatban, megsértődött, begubózott, jobb esetben szült, hogy ne számítsunk rá, de olyan eset is volt, hogy szó nélkül hagyott ott bennünket, azt sem tudtuk, a rákövetkező héten számíthatunk-e rá.” A bajt azonban még a tél folyamán orvosolni akarja a klub vezetése, a gyógyszer pedig a szokásos: januárban új vezetőséget választanak a szervezet tagjai.

A „szervezeti élet akadozásának” rövidke taglalása után a téma újra a labdarúgás. Veréb Károly azt mondja, a felnőttek csapatában alapvető változásokra van szükség. „Kállay Tomival megegyeztünk, hogy minden játékosal külön is elbeszélget. Azt nem akarom mondani, hogy szabad kezlet kap, de abban megállapodtunk, hogy csak azokkal érdemes folytatni, akik készek a közösségi érdekek alá rendelni egyéni elképzeléseiket. A beszélgetés után a kapus-edző határozza meg, kikkel kezd meg a csapat a felkészülést, annyi viszont biztos, hogy már januárban kezdődik az erőgyűjtés, a gyakorlás. Konkrét célokról ugyan nem beszéltünk, de én tartom magam az idény előtti véleményemhez: csapatunk feltételei és összetétele mindenképpen indokolja azt

az elvárásunkat, hogy az első hatban kell végezni.” Az elnök azt mondja, szerinte az új edző is bizonyított már szakmailag is, vagyis olyan edzője lesz az együttesnek, amely „a kölyökcsapattal is igazolta: a modern, sokmozgásos, egyérintős foci híve, legkisebbjeink ilyen tekintetben kellemes színfoltja voltak a korosztályos bajnokságnak, ezt nem én mondom, hanem a velünk együtt játszó csapatok vezetői, vagyis nem tudok mást mondani – és üzeni a játékosoknak –, hogy munkára fel!”

Egyébként: amíg a felnőtt csapat meglehetősen nagy csalódást okozott a falu sportkedvelő közönségének, a már emelgetett kölyökcsapat, de még inkább az ifjúsági csapat kimondottan kellemes meglepetést okozott. „Leto-Jozeniak Andrásnak parádésan sikerült összehoznia a csapatot, talán furcsa, hogy ezt egy falusi klub vezetője mondja, de tájainkon szinte hihetetlen, hogy egy járási első osztályt játszó csapat gyakorlatilag húsz fős kerettel tud dolgozni. Komolyan mondom, sokszor szinte örömfocit játszottak a srácok, s biztos vagyok benne, hogy a csapat együtt marad, legalább is a törzse, a 15-16 srác, és még sok örömet szereznek híveiknek. Én nagyon sajnálom, hogy mérkőzéseiket csak kisszámú közönség látja, ennél többet érdemelne az edző is, a srácok is” – mondja őszinte lelkesedéssel Veréb Károly, s hamiskás mosollyal hozzáteszi: a kölyökcsapat, a diákok és az ifik őszi teljesítménye után úgy látja, Csütörtökben erős gyökereket vert a labdarúgás, „s a felnőttek gyöngébb őszi produkciója ellenére most azt mondom: ha sikerül a diákokat, az ifiket ilyen szakmai munkával összetartani és elszánásukat is meg tudjuk tartani, két-három éven belül esetleg szponzokat kell keresnünk, merthogy felsőbb osztályokat a jelenlegi költségvetéssel nem érdemes megpályázni”.

(neszméri)

A felnőtt csapat eredményei:

Vydrany - Štvrtok na Ostrove	2:0
Štvrtok - Královičove Kračany	5:0
Holice na Ostrove - Štvrtok	4:2
Štvrtok na Ostrove - Jahodná	0:2
Trnávka - Štvrtok na Ostrove	3:2
Štvrtok na Ostrove - Janíky	4:0
Kostolné Kračany - Štvrtok	3:2
Štvrtok na Ostrove - Čenkovce	2:0
Blatná na Ostrove - Štvrtok	5:0
Štvrtok - Horná Potôň	6:0
Malé Dvorníky - Štvrtok	2:1
Štvrtok - FK Zlaté Klasy	0:2
Rohovce - Štvrtok na Ostrove	1:0
Štvrtok - Veľké Blahovo	8:3
Lehnice - Štvrtok na Ostrove	5:0

Az ifjúsági csapat eredményei

Vydrany - Štvrtok na Ostrove	4:5
Štvrtok na Ostrove - Ohrady	2:1
Holice na Ostrove - Štvrtok	1:5
Štvrtok na Ostrove - Jahodná	10:0
Povoda - Štvrtok na Ostrove	0:2
Štvrtok na Ostrove - Baka	4:2
Kostolné Kračany - Štvrtok	4:0
Štvrtok na Ostrove - Vieska	6:0
Štvrtok na Ostrove - Šamorín B	3:2
FK Zlaté Klasy - Štvrtok	2:0
Okoč-Sokolec - Štvrtok	4:2
Trhová Hradská - Štvrtok	3:3
Štvrtok - Dolný Štál	2:3
Lehnice - Štvrtok na Ostrove	2:1

A diákcsoport eredményei

Šamorín - Štvrtok na Ostrove	1:0
FK Zlaté Klasy - Štvrtok	5:1
Štvrtok na Ostrove - Čenkovce	2:3
Štvrtok - FK Zlaté Klasy	0:3
Šamorín - Štvrtok na Ostrove	1:1
Štvrtok na Ostrove - Čenkovce	0:1
Štvrtok na Ostrove - Šamorín	1:0
Štvrtok - FK Zlaté Klasy	0:0
Čenkovce - Štvrtok na Ostrove	1:1

Az őszi forduló táblázata

1. FK Zlaté Klasy	23 pont
2. Čenkovce	15 pont
3. Štvrtok na Ostrove	6 pont
4. Šamorín	5 pont

Az őszi forduló táblázata

1. FK Zlaté Klasy	30 pont
2. Dynamo Blatná n/0	29 pont
3. Královičove Kračany	28 pont
4. TJ Lehnice	27 pont
5. Palas Jahodná	26 pont
6. Kostolné Kračany	25 pont
7. FK Trnávka	24 pont
8. SC Čenkovce	23 pont
9. Holice na Ostrove	22 pont
10. ŠK Rohovce	21 pont
11. Veľké Blahovo	18 pont
12. FC Vydrany	17 pont
13. Štvrtok na Ostrove	15 pont
14. ŠM Janíky	13 pont
15. Malé Dvorníky	10 pont
16. Horná Potôň	10 pont

Az őszi forduló táblázata

1. Dolný Štál	36 pont
2. FK Zlaté Klasy	34 pont
3. Kostolné Kračany	34 pont
4. TJ Lehnice	33 pont
5. Rapid Ohrady	26 pont
6. Štvrtok na Ostrove	25 pont
7. FC Vydrany	23 pont
8. Šamorín „B“	17 pont
9. Holice na Ostrove	16 pont
10. Okoč-Sokolec	14 pont
11. FC Povoda	14 pont
12. FK Baka	14 pont
13. Trhová Hradská	11 pont
14. Vieska	4 pont
15. Palas Jahodná	2 pont

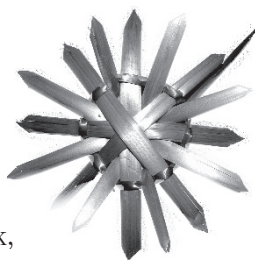
A kölyökcsoport eredményei

Štvrtok - Roma Zlaté Klasy	1:1
FK Zlaté Klasy - Štvrtok	1:2
Štvrtok - Horná Potôň	2:0
Štvrtok - FK Zlaté Klasy	1:1
Štvrtok - Roma Zlaté Klasy	0:3
Horná Potôň - Štvrtok	0:1
Roma Zlaté Klasy - Štvrtok	0:0
Štvrtok - FK Zlaté Klasy	0:0
Horná Potôň - Štvrtok	0:2

Az őszi forduló táblázata

1. Roma Zlaté Klasy	29 pont
2. Štvrtok na Ostrove	22 pont
3. FK Zlaté Klasy	10 pont
4. Horná Potôň	5 pont

Hagyományaink

A krónika (1) egyik legértékesebb része a helybeli szokások leírása. E feljegyzésekből kitűnik, hogy a tanítómester („Ludimagister“) énekkart szervezett diákjaiból a községben. Egyéb kötelességei mellett a szertartásokon és körmeneteken velük együtt énekelt. Ezekben az énekkarokban évről évre nem lehetett több 10 gyermeknél, hiszen ennyi volt kb. az iskolások összlétszáma. Mivel a hitújítás idején az volt a szokás Csütörtökben, hogy a tanító házról házra járva kapta napi élelmezését, ennek a gyakorlatnak úgy maradt fenn az emléke, hogy a tanítómester több alkalommal énekeltetett diákjaival, és az így összegyűlt ajándékot a maga számára megtarthatta. Lakodalomban szintén megjelent énekeseivel, és ott pár ének előadása után adományokat gyűjthetett. Mindez arra vall, hogy egyéb jövedelmei mellett az énekkarral való foglalkozásáért külön jutalomban részesült. Bizonyos megbecsülés sejtethető abban is, hogy a mezőváros bírása karácsony ünnepén vendégül látta a plébánost, a tanítómestert és annak énekeseit. Nem tudjuk, hogy Náray maga gondoskodott-e az énekkar működését elősegítő ilyen megbecsülésről, vagy csupán az általa már megtalált szokásokat írta le. A följegyzéseiből mindenképpen kiolvasható, hogy az énekkar szerepét kulturális és hitéleti szempontból fontosnak ítélte. Fialat korában maga is zenei oktatást kapott. A templomban hétköznap és vasárnap egyaránt énekelnie kellett a tanítómesternek diákjaival együtt. Az énekkar helye a szentélyben fölállított pulpitusnál

volt. Érdekes megjegyzése Náraynak, hogy többszöri kérés ellenére, amely a kóruson való éneklést szorgalmazta, ő kitartott amellett, hogy az énekesek maradjanak a szentélyben. Úgy gondolta, hogy ezzel jó példát adnak a templomban jelenlévő hívőknek, és az Isten iránti tiszteletet is jobban kifejezik. Nagyon valószínű, hogy a templomban ekkor még nem volt orgona. Ádventben mindennap már hajnali 4 órákor megkondult a harang szava. Az 5 órákor megkezdett énekes szentmise előtt a plébános elmondta a napi zsoltosma éjszakai részét. Karácsony előestéjén éjjel 11 órákor harangoztak, mert ez a karácsonyi éjjeli zsoltosma éneklésének ideje volt, amit a tanítómester diákjaival együtt énekelt. Amikor a Tedeumot énekeltek, újlag megkondultak a harangok, és megkezdődött az éjféli mise. Ennek befejeztével egyórás szentbeszédet tartott a plébános, majd a hajnali mise megkezdéséig, reggel 5 óráig gyóntatott. Az ünnepélyes mise reggel 8 órákor volt, alatta a plébános megtartotta második beszédjét, majd délután 2 órákor a harmadikat, és ezt követte a vecsernye, vagyis a litánia. Karácsony ünnepén már ebben az időben szoktak jelképes jászolt fölállítani az oltárra, és ez ott maradt Vízkereszt ünnepének befejeztéig.

(1) Náray György Liber Cronicae Csütörtökiensis S. Jacobi című, kéziratban ránk hagyott krónikája.

(Sill Ferenc Csütörtök)

Újszülötteink

Újvári Éva (2008. 9. 4.)
Rózsa Richard (2008. 11. 4.)
Dobos Tamás (2008. 11. 18.)

Fájdalommal búcsúztattuk

Podobek Mária (élt 75 évet)
Kállay Mária (élt 85 évet)
Sipos Dezső (élt 68 évet)

Bejelentkeztek falunkba

Petra Kubová (Pozsonyból)
Gertrúda Kubová (Pozsonyból)
Ján Kubo (Pozsonyból)
Farkašová Beáta (Tonkházáról)
Farkašová Laura (Tonkházáról)

Elköltöztek falunkból

Tóth Lajos (Somorjára)
Kállay Róbert (Zoncra)
Kolocsics József (Gombára)
Kolocsics Rozália (Gombára)
Hamar Lída (Gombára)
Hamar Dávid (Gombára)
Kuki Imre (Gútára)
Kuki Éva (Gútára)
Kuki Klaudia (Gútára)
Kuki Szilvia (Gútára)

Aranylakodalom

Szeptember 13-án ünnepi szentmise keretében emlékezett meg családi körben Vihnalik Imre és felesége Mária házasságkötésük kerek, ötvenedik évfordulójáról. Aranylakodalomuk alkalmából sok erőt, egészséget és békességet kívánunk nekik.

HÍRNÖK – a csallóközsütörtökiek lapja.

Kiadja a Csallóközsütörtöki Polgármesteri Hivatal
Felelős kiadó: Öry Péter polgármester. Felelős szerkesztő: Neszméri Sándor.
A szám munkatársai: Elek Klára, Feketevízi Erika, Fodor Éva, Nagy Tibor, Öry Péter, Parák László, Sill Zsuzsana, Veréb Károly.
Műszaki szerkesztő: Németh Árpád
Regisztrációs szám: OÚ Dunajská Streda 4/2003
A Hírnökkel kapcsolatos észrevételeiket vagy közlésre szánt írásait olvasóink a polgármester titkárságán adhatják le félfogadási napokon.

SPRAVODAJ – občasník Štvrtočanov

Vydáva Obecny úrad Štvrtočanov na Ostrove
Zodpovedný vydavateľ: Péter Öry. Zodpovedný redaktor: Sándor Neszméri.
Na čísle spolupracovali: Klára Elek, Erika Feketevízi, Éva Fodor, Tibor Nagy, Péter Öry, László Parák, Zsuzsanna Sill, Karol Veréb.
Technický redaktor: Árpád Németh
Registračné číslo: OÚ Dunajská Streda 4/2003
Pripomienky a návrhy článkov na zverejnenie v občasníku môžete odovzdať na sekretariáte starostu obce v stránkových dňoch.

Cs. Kertész Lídia

Emlékforgácso

Reggel óta megállás nélkül ömlik az eső, mintha sohasem akarná abbahagyni. Nem szeretem, ha sír az ég. Akarva-akaratlan megnyitja bennem az emlékezés csatornáit, mert emlékeim szomorúak, fájók. Esik. Alkonyati szürkesség üli meg a tájat. Emlékezem, emlékezniem kell.

Apámra.

Három évtizede nincs jelen életemben. Mégis! Tetteimben felismerem az ő tetteit, macacsságomban az ő mindent elérni akarását. Szám sarkából az ő mosolya bújik elő, homlokomon az ő töprengése üt tanyát. Úgy ment el, mint röpke sóhaj, pillanat tört része alatt. Vigadni vágyó fiatalok autója volt, amit életében utoljára látott. Rohannak visszafelé az évek. Kinn zuhog, én emlékezem.

Nagyapámra.

Magas, határozott ember volt. Szívesen mesélt nekem, miközben lovagoltatott a térdén. Reggelente tett-vett az udvaron, etette, itatta a jószágot. Iskolába indultam, ő vizet húzott a kútnál. Vigyázz magadra! – mondta. Többé nem találkoztam bajuszát simító mozdulatával, ő is elment. Tizenegy voltam, féltem megnézni őt, merevségében, s akkor is ilyen reménytelenül esett az eső. Kisfiam délutáni álmát alussza. Halkan szuszog, lélegzete nyugodt, én meg csendben emlékezem.

Nagyanyámra.

Percek alatt lepereg előttem általam ismert élete. Közös negyed évszázadot adott nekünk a sors. Ez alatt a huszonöt év alatt vált energikus, rettenetes munkabírású mamácskám hajlott hátú, megfáradt anyókává. Ő nevelt fel, általa lettem emeberré. Egyszerű, bölcs tanácsai ma is fülemben csengnek. Fogékomnyá tett a szépre, jóra, igazra. A családot összehozó legszebb ünnepen, karácsonykor sóhajtott utoljára. Halkan, szinte észrevétlenül vett búcsút az élettől. Esik. A vízcseppek halk zenéje, a szél tánca a fák ágai közt, ismét a múltba vezet, s megint emlékezem.

Anyámra.

Kapcsolatunk furcsa, macska-egér harc. Amolyen se vele, se nélküle állapot. A maga módján szeretett, bár érzelmei rejtve maradtak. Keménynek hitte magát, lelke azonban törékeny volt. A körülötte élők csak álarcát ismerték. Egyedül én sejtettem, mi lakozik benne. Vallotta - egyszer majd maga dönt életéről. S döntött. Önkezével tett pontot a rajta elhatalmasodó depresszió végére. Megtette, pedig senki sem hitt neki.

Csak remélni tudom, hogy megtalálta a megnyugvást apám mellett. Órák óta szakad az eső, mintha soha nem akarná abbahagyni, olvasásra kényszerítem magam, hogy elmeneküljek a fájó emlékek elől.

(Részlet iskolánk pedagógusának idén megjelent Vihar után című könyvéből.)

Bors Éva

Mély kútba tekinték

A hagyományos népi gyermekjátékok a régmúlt kort, őseink életmódját, szokásait, hitvilágát és nyelvezetét őrzik.

A dajkarímekkel a karon ülő gyermek a hagyományos környezetben és növekedésének időrendjében találkozik. Így szólnak hozzá a nagyszülők, az édesanya vagy az idősebb testvér.

Ilyen játékaink például:

Arcsimogató

Ciróka, maróka
Mutasd a fogad!
Kis fogad van,
Angyal vagy.

Ujjasdi és tenyeresdi

Ez elment vadászni, (öregujj)
Ez meglötte, (mutatóujj)
Ez hazavitte, (középső ujj)
Ez megsütötte, (gyűrűsujj)
Ez za iciri-piciri megette. (kisujj)
Kerekecske, dombocska,
(a tenyérbe rajzolunk)
Itt szalad a nyulacska.
(megesiklandozzuk)

Jártató

Jár a baba, jár,
Ide is talál,
Édesanya két karjába
Otthonra talál.

Ezek a játékok és mondókák, akár deklamáló hanglejtéssel, akár dallammal, a szöveg által hozott ritmussal, értelmileg és érzelmileg magasabb szintre emelik a gyermek és felnőtt kapcsolatát.

A mondókák, hívogatók és kiszámolók eredete ősi hitvilágunkba, a sámáni varázsszövegekhez vezethetők vissza. Őseink együtt éltek a természettel, a természeti jelenségeket lélekkel és szellemmel rendelkező erőknek tartották. Szertartásaik kőrő vagy köszönő jellegűek voltak. Szóltatták vagy kérték a Napot (tüzet), hogy melegítsen (Sóss fel nap..., Gyűj ki napocska...), a szelet, hogy vigye el a bánatot és a rosszat. A természeti erőket kérték, hogy a gonosz vesszen el, az ügyes és bátor (Isten kovácsa) biztosan győzzön. Kérték a vizet, hogy mossa el a szeplőket, tisztítson meg a

kórtól, a betegségtől, a tüzet, hogy égesse el az ártókat, és a jót védje meg (tűzgrás, füstölés). Ezt mondták: A Hold fia esküvőjére nem megyünk el, de elküldjük nyavalyáinkat, a szemölcsöt, stb.

A kiszámolókkal szólhatunk a sorshoz, és eljátszhatjuk a sorsdöntő kiválasztást. A kiszámolók összefüggnek a valamikori harmadolással, ötödöléssel és tizedeléssel. A földbirtokos a termést harmadolta, az egyház tizedelte, a vám harmincadolta. A tizedelést a büntetésnél is alkalmazták. Tömeges engedetlenség esetén a kiszámolták az egyéneket, és őket büntették a tömeg helyett.

A kendős és párnás szerepcserező játékok a párválasztást és a lakodalmi szokásokat őrzik. A játékdalokban többször előforduló „Ez szeretem, ezt kedvelem...” szövegnél mindig párt választottak.

(Részlet falunk szülöttének idén megjelent Mély kútba tekinték című könyvéből.)